

kaž to pisaše Pawoł Nedo (Předslowo „Po serbskich pućach“). Jeho skicy a reportaže rysuja nanajkrasnišo rjanosć wuswobodženeje našeje domizny, kotruž znaje kaž lědy štó w Serbach. Za jeho słowami stawa so žiwy kóždy kerčk kaž ptačk, spěwacy w jeho hałuzach. Wjeršk tutych reportažow a skicow je „Stalinjec — 4 na Tórnowje“, hdžež je kombajn žiwe znamjo wuswobodženeho žiwjenja na serbskej wsy.

Kaž Měrcin Nowak přirodu znaje, tak wuznaje so tež w serbskej ludowědže. Kuboľciki a kobudy su žiwe w jeho bajkach, kotrež njebludža pak so w někajkej šěrej zašłosći, ale bjezposřednje přimaju do džensnišeho našeho žiwjenja.

Marja Kubašec, drje najznaćiša zastupjerka serbskeje džěćaceje literatury, napisa po wójnje rjad powědančkow, z kotrychž kóžde so jima hlubokich čłowjeskich problemow časa wukónca wójny. Spisowaćelka njećeka před ćežemi, kotrež tajka tematika staja, wědžo, zo móžeš čłowjekej pomhać jenož potom, zaběraš-li so z tym, z čimž so wón bėdźić ma. Kubašec piše wo čłowjeku za čłowjeka. Tu je mištrowstwo najćeše, a puć k njemu dolhi. Ale powědančko „Row w serbskej holi“ swědči jasnje wo zamóžnosći spisowaćelki, hić tutón puć. Tute powědančko je jedyn z jeje najzrališich wupłodow. *Michał Nawka*, znaty awtor wjesolych spěwčkow a pěśni, je tež něšto powědančkow napisał. Wón je sobu najlěpši serbski stilist, kotryž wosebje derje lochku, ludowu rěč wobknježi. Tohodla stachu so jeho pěsnje husto ze znatymi spěwami, kotrež lud sej rady zaspěwa. Wosebiteho razu su jeho didaktiske hrónčka za džěći, kotrež su nastale z nazhonjenjow dolheho wučerskeho žiwjenja.